USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **V. V.,** zast. Mgr. et. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Ovenecká 78/33, Praha 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017, č. j. OAM-285/ZA-ZA14-ZA16-PD1-2014, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 9. 2017, č. j. 1 Az 30/2017 – 41,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně Mgr. et. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 8228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobkyně jako stěžovatelka domáhá zrušení nadepsaného rozsudku městského soudu, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2017, č. j. OAM-285/ZA-ZA14-ZA16-PD1-2014, kterým jí nebyla prodloužena doplňková ochrana podle § 53a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

[2] Městský soud shledal stěžovatelkou uváděné žalobní námitky zčásti nedůvodnými a zčásti nepřípustnými, uplatněnými po lhůtě pro podání žaloby, a žalobu zamítl.

[3] Stěžovatelka napadla rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž uplatnila kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatelka předně namítá, že městský soud nesprávně posoudil povinnost správního orgánu shromažďovat veškeré relevantní informace ve prospěch i v neprospěch žadatele. Správní orgán sice vyjmenoval své informační zdroje, v odůvodnění rozhodnutí však použil pouze některé z nich. Konkrétně stěžovatelka uvádí informaci OAMP o situaci v zemi ze dne 24. 11. 2016, která se nikterak netýká jejích specifických otázek. Dle stěžovatelky navíc správní orgán informacemi o zemi původu neprokázal, že v zemi původu došlo k trvalým a podstatným změnám, aby doplňkové ochrany nebylo zapotřebí.

[5] Stěžovatelka dále namítá, že správní orgán nepředložil žádné relevantní informace týkající se vnitřně přemístěných lidí a neprokázal tedy, že v případě stěžovatelky neexistuje žádná objektivní překážka, která by jí bránila ve využití institutu vnitřního přesídlení. Stěžovatelka poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky č. j. 4 Azs 99/2007 – 93 a č. j. 10 Azs 256/2016 – 27, které zformulovaly 4 kritéria pro posouzení možnosti vnitřního přesídlení. Stěžovatelka poukazuje též na zprávu Výboru pro odstranění rasové diskriminace, která se zabývá i situací vnitřně přesídlených lidí. Odkazuje také na postoj MZV USA nebo UNHCR, a popisuje, že v některých oblastech Ukrajiny je podpora ukrajinské vlády limitovaná (např. pokud jde o poskytnutí bezplatného ubytování, podporu od státu, obtíže s registrací nebo o problémy se zaměstnaností). Dle stěžovatelky tak správní orgán nedostatečně odůvodnil splnění jednoho z kritérií vnitřního přesídlení, tedy zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. V případě vrácení stěžovatelky na Ukrajinu dojde ke snížení její životní úrovně a bude nucena žít v bídě. Má za to, že jí měla být prodloužena doplňková ochrana.

[6] Přijatelnost své kasační stížnosti stěžovatelka spatřuje v tom, že nebyla naplněna základní funkce správního soudnictví, zejména ochrana subjektivních práv jednotlivce, neboť části správního rozhodnutí jsou nepřezkoumatelné, a tím bylo zasaženo do hmotněprávního postavení stěžovatelky.

[7] S ohledem na uvedené navrhuje stěžovatelka rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti předeslal, že považuje kasační stížnost za nedůvodnou a účelovou. Má za to, že podaná kasační stížnost nepřesahuje zájmy stěžovatelky a měla by být odmítnuta. Z kasační stížnosti navíc není zřejmé, jaké konkrétní nezákonnosti nebo vady se měl městský soud dopustit. Žalovaný zdůrazňuje, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu, nikoliv opravným prostředkem proti rozhodnutí správního orgánu. Kasační stížnost stěžovatelky je vystavěna pouze na obecném nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného. Žalovaný se tedy plně ztotožňuje se závěry městského soudu, který se vypořádal se všemi námitkami stěžovatelky.

[9] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. jestliže kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost.

[10] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, přesahem vlastních zájmů stěžovatele je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Nejvyšší správní soud v citovaném usnesení rovněž uvedl, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti, stanovených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž též uvést, v čem stěžovatel spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

[11] V projednávané věci stěžovatelka nepředestřela žádnou otázku, jež by mohla mít obecný dopad na rozhodovací činnost krajských soudů a k níž by se měl Nejvyšší správní soud vyslovit za účelem sjednocování judikatury. Takovou otázku nenalezl soud ani *ex offo* z obsahu spisů, ani z popisu skutečnosti samotnou stěžovatelkou.

[12] Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžejní argumentace stěžovatelky v kasační stížnosti směřovala k vyjádření nesouhlasu se závěry žalovaného, že v zemi původu došlo k takovým změnám významné a trvalé povahy, že již prodloužení doplňkové ochrany není třeba a že důvody, pro něž byla dříve doplňková ochrana udělena a pro něž žádala o její prodloužení lze nyní řešit především cestou vnitřní migrace v zemi původu.

[13] Stěžovatelka v kasační stížnosti v zásadě neuvedla nic, co by svědčilo o tom, že její výtky mohou mít „širší dopad“ i mimo sféru jejího postavení či mimo její vlastní zájmy, jak vyplývá z § 104a s. ř. s. a jak Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v odkazovaném usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. Fakticky se stěžovatelka v kasační stížnosti domáhala přezkumu závěrů žalovaného, avšak pouze v rámci svých vlastních zájmů, aniž by se měly při posuzování namítaných kasačních důvodů řešit i právní otázky dosud neřešené vůbec či řešené v judikatuře rozdílně, resp. aniž vyplynula potřeba tzv. judikaturního odklonu od výkladu přijímaného ve věcech týkajících se prodloužení doplňkové ochrany, nebo aniž by městský soud nerespektoval ustálenou judikaturu a jeho rozhodnutí by mohlo mít dopad do stěžovatelčina hmotněprávního postavení.

[14] Veškerá argumentace stěžovatelky se navíc nese ve velice obecné rovině a vůbec nekonkretizuje její situaci. Kromě toho, téměř celá kasační stížnost stěžovatelky je vystavěna na nových námitkách a nových skutečnostech, neuplatněných (řádně) v řízení před městským soudem, pročež se nelze těmito námitkami v řízení o kasační stížnosti zabývat (§ 104 odst. 4 s. ř. s., 109 odst. 5 s. ř. s.).

[15] Nejvyšší správní soud ověřil, že se městský soud v napadeném rozsudku jednotlivě vyjádřil ke všem žalobním bodům, žádný z nich neopomněl a věcně, srozumitelně a přesvědčivě vypořádal veškeré žalobní námitky. Poukázal přitom na výsledky správního

řízení a v něm shromážděné informace a důkazy, tyto podřadil pod jednotlivé, na posuzovaný případ dopadající, hmotněprávní normy a v napadeném rozsudku zohlednil též judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se otázek řešených i v souzené věci.

[16] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadou nepřezkoumatelnosti (pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost), není zde ani jiná vada řízení před městským soudem, která by mohla mít vliv na nezákonnost napadeného rozsudku, městský soud se nedopustil ani judikaturního odklonu či hrubého pochybení při výkladu hmotného práva a dosavadní vnitřně jednotná a ustálená judikatura dává odpověď na všechny stížní námitky (viz např. usnesení ze dne 24. 5. 2017, č. j. 2 Azs 59/2017 – 27, které se zabývá jak otázkou možností vnitřního přesídlení, tak i otázkou aktuálnosti podkladů pro rozhodování správního orgánu, nebo rozsudek ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, č. 1551/2008 Sb. NSS; usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014 - 26; ze dne 4. 8. 2015, č. j. 6 Azs 113/2015 - 30; či usnesení ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 2/2016 - 33, které všechny posuzují možnost vnitřního přesídlení v rámci území Ukrajiny).

[17] S ohledem na skutečnost, že přípustné důvody kasační stížnosti neobsahovaly ničeho nad rámec předchozího právního posouzení učiněného městským soudem, nemohl Nejvyšší správní soud dospět k jinému závěru, než že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Kasační stížnost proto podle § 104a s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[18] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3, větou první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

[19] Usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 2 Azs 317/2017 - 29 byl stěžovatelce ustanoven zástupce z řad advokátů Mgr. et. Bc. Filip Schmidt, LL.M. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[20] Nejvyšší správní soud přiznal advokátu odměnu za dva úkony právní služby spočívající v první poradě s klientkou včetně převzetí a přípravy zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů], a v podání kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] ve výši 2 x 3100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5. téže vyhlášky], k čemuž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) za jeden úkon právní služby, tj. celkem 600 Kč. Zástupce stěžovatelky je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se jeho odměna zvyšuje o částku 1448 Kč odpovídající této daně. Celkem tedy odměna ustanoveného zástupce činí částku ve výši 8228 Kč. Tato částka mu bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 13. prosince 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu